

а сега при управителя Никифора, и при прик-
мници-тѣ Романовы, не имъ ꙗ твѣрдѣ добрѣ,
ал' и това още не ꙗ нищо; но стратионъ Ники-
форъ станѣлъ ꙗ сега мѣжъ на увдовѣлѣ-тѣ
царицѣ Теофаниѣ, управля царство-то, и ище
да бѣдемъ покорны на волѣ-тѣ му.

— Никогы нѣма да бѣде това! извика Пе-
търъ.

— Сега азъ виждамъ, че ты си сѣщи сынъ
Симеоновъ; на угроза отвѣщавашъ грозно, ре-
че лукавы комисъ, и доклѣ не бѣ поминѣлъ
още Петров-атъ гнѣвъ, той прибрѣза да отпра-
ти грѣцкы-атъ пратеникъ съ отговоръ: че Блъ-
гарско не ꙗ грѣцка земля, то варди свои-тѣ
предѣлы, а за чужды-тѣ не го ꙗ грижа.

— Тѣ сѣ варвары, глупавы, не познаватъ
добро-то си; съ нихъ не можемъ да бѣдемъ на
миръ, каза Никифоръ Калокиру, кого-то ны
вече знаемъ, и кой-то, съ доволѣ комисовѣ,
служуваше при цариградскы-атъ дворъ, и двога-
ше душѣ-тѣ си, като слуга императорскы, и
приятель комисовѣ.

— О Деспота, каза той Никифору, наядно
съ отговор-атъ Петровъ до Тебе, дойдохъ и
до мене вѣсти отъ Българско; лоши вѣсти!